

νεαρός

νεαρός, -ή κ. -ά, -ό, επίθ. [<αρχ. νεαρός], νεαρός· ως προσφώνηση μόνο το αρσ. **νεαρέ**, αντί ονόματος, όταν δε γνωρίζουμε το άτομο στο οποίο απευθυνόμαστε: «νεαρέ, πώς μπορώ να πάω σ' αυτή τη διεύθυνση;»·

- από δικηγόρο νεαρό, κληρονομιά χαμένη, κι από νεαρό γιατρό, τάφοι γεμισμένοι, βασική προϋπόθεση για την επιτυχία μιας υπόθεσης είναι να την αναθέσεις σε έμπειρο άτομο: «αν θέλεις να τελειώσεις μ' επιτυχία τη δουλειά σου, ψάξε για έμπειρους συνεργάτες, γιατί, από δικηγόρο νεαρό, κληρονομιά χαμένη, κι από νεαρό γιατρό, τάφοι γεμισμένοι»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας